

DODATEK NR 6

PRZEPISY PRAWNE POWIĄZANE Z REALIZACJĄ PLANÓW
GOSPODARKI NISKOEMISYJNEJ

A. PRAWO OCHRONY ŚRODOWISKA z dnia 27 kwietnia 2001 r. (tekst jednolity z dnia 26 sierpnia 2013 r. z późniejszymi zmianami)

Art. 85 wskazuje kierunki działania, mające na celu zachowanie jak najlepszej jakości powietrza:

- utrzymanie poziomów substancji w powietrzu poniżej dopuszczalnych dla nich poziomów lub co najmniej na tych poziomach,
- zmniejszanie poziomów substancji w powietrzu co najmniej do dopuszczalnych, gdy nie są one dotrzymane,
- zmniejszanie i utrzymanie poziomów substancji w powietrzu poniżej poziomów docelowych albo poziomów celów długoterminowych lub co najmniej na tych poziomach.

Art. 86 nadmienia, iż Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, kierując się koniecznością ujednolicenia zasad oceny jakości powietrza, określa, w drodze rozporządzenia:

- poziomy dopuszczalne dla niektórych substancji w powietrzu,
- poziomy docelowe dla niektórych substancji w powietrzu,
- poziomy celów długoterminowych dla niektórych substancji w powietrzu,
- alarmowe poziomy dla niektórych substancji w powietrzu, których nawet krótkotrwałe przekroczenie może powodować zagrożenie dla zdrowia ludzi,
- poziomy informowania dla niektórych substancji w powietrzu,
- pułap stężenia ekspozycji,
- warunki, w jakich ustala się poziom substancji, takie jak temperatura i ciśnienie,
- oznaczenie numeryczne substancji, pozwalające na jednoznaczną jej identyfikację,
- okresy, dla których uśrednia się wyniki pomiarów.

Art. 87 wytycza obszary, dla których dokonuje się oceny jakości powietrza. Strefę stanowi:

- aglomeracja o liczbie mieszkańców większej niż 250 tysięcy,
- miasto o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy,
- pozostały obszar województwa, niewchodzący w skład miast o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy oraz aglomeracji.

Art. 180 zarządza, że eksploatacja instalacji powodująca wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, jest dozwolona po uzyskaniu pozwolenia, jeżeli jest ono wymagane.

Szczegółowe przepisy w tej kwestii, regulują dwa rozporządzenia wykonawcze.

1) Rozporządzenie Ministra Środowiska w sprawie rodzajów instalacji, których eksploatacja wymaga zgłoszenia z dnia 2 lipca 2010 r. (Dz.U. Nr 130, poz. 880), który zarządza, co następuje:

§ 1. Określa się rodzaje instalacji, z których emisja nie wymaga pozwolenia, a których eksploatacja wymaga zgłoszenia organowi ochrony środowiska.

§ 2. pkt. 4. Zgłoszenia z uwagi na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza wymagają instalacje, z których emisja nie wymaga pozwolenia, określone w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 220 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, z wyjątkiem:

- 1) instalacji energetycznych - o nominalnej mocy cieplnej do 1 MW,
- 2) instalacji innych niż energetyczne - o nominalnej mocy cieplnej do 0,5 MW,
- 3) instalacji do suszenia owoców, warzyw, zboża, innych produktów rolnych lub leśnych – o wydajności do 30 Mg na godzinę,
- 4) instalacji do przechowywania owoców, warzyw, zboża, innych produktów rolnych lub leśnych – w ilości do 50 Mg,
- 5) instalacji do chowu lub hodowli zwierząt niezaliczonych do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 60 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko,
- 6) instalacji stosowanych w gastronomii - przystosowanej do obsługi do 500 osób na dobę,
- 7) instalacji do oczyszczania ścieków,
- 8) zbiorników bezodpływowych kanalizacji lokalnej,
- 9) dygestoriów - wykorzystywanych do celów laboratoryjnych,
- 10) garaży,
- 11) instalacji innych niż wymienione w pkt 1-10, do których nie stosuje się przepisów w sprawie standardów emisyjnych, w przypadku gdy spełniony jest przynajmniej jeden z poniższych warunków:
 - a) gazy lub pyły są wprowadzane z instalacji do powietrza w sposób nieorganizowany, bez pośrednictwa przeznaczonych do tego celu środków technicznych lub za pośrednictwem wentylacji grawitacyjnej,
 - b) żadna z substancji wprowadzanych z instalacji do powietrza nie jest objęta poziomami dopuszczalnymi lub wartościami odniesienia w powietrzu.

2) ***Rozporządzenie Ministra Środowiska w sprawie przypadków, w których wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza z instalacji nie wymaga pozwolenia z dnia 2 lipca 2010 r. (Dz.U. Nr 130, poz. 881)***

Rodzaje instalacji, z których wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza nie wymaga pozwolenia, z uwzględnieniem skali działalności prowadzonej w instalacjach:

1. Instalacje energetyczne- o nominalnej mocy cieplnej do:

- 1) 5 MW - opalane węglem kamiennym,
- 2) 10 MW - opalane koksem, biomasą, olejem napędowym, olejem opałowym, benzyną, biopaliwami ciekłymi oraz węglem kamiennym, z tym że nominalna moc cieplna wprowadzona w węglu kamiennym nie przekracza 5 MW,
- 3) 15 MW - opalane paliwem gazowym lub opalane paliwem gazowym oraz węglem ciekłymi, z tym że nominalna moc cieplna wprowadzona w węglu kamiennym nie przekracza 5 MW, a nominalna moc cieplna wprowadzona w węglu kamiennym, koksie, biomasie, oleju napędowym, oleju opałowym, benzynie, biopaliwach ciekłych, nie przekracza 10 MW.

2. Instalacje inne niż energetyczne - o nominalnej mocy cieplnej do 1 MW, opalane węglem kamiennym, koksem, biomasą, olejem napędowym, olejem opałowym, benzyną, biopaliwami ciekłymi, paliwem gazowym, z których:
- 1) wprowadzane do powietrza gazy lub pyły pochodzą wyłącznie ze spalania tych paliw lub
 - 2) wprowadzane do powietrza gazy lub pyły pochodzące z prowadzonych w tych instalacjach procesów innych niż spalanie paliw nie powodują przekroczenia 10% dopuszczalnych poziomów substancji w powietrzu albo 10% wartości odniesienia, uśrednionych dla 1 godziny.
3. Instalacje do produkcji szkła - o wydajności mniejszej niż 1 Mg na dobę.
4. Instalacje do suszenia, brykietowania lub mielenia węgla - o mocy przerobowej mniejszej niż 30 Mg surowca na godzinę.
5. Instalacje do produkcji wapna palonego - o wydajności mniejszej niż 10 Mg na dobę.
6. Instalacje do spawania - obejmujące nie więcej niż 3 stanowiska spawalnicze.
7. Instalacje do chowu lub hodowli zwierząt - z wyłączeniem instalacji zaliczonych do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko
8. Instalacje do powlekania - do których nie stosuje się przepisów w sprawie standardów emisyjnych z instalacji i w których zużywa się mniej niż jedną tonę powłok w ciągu roku.
9. Zbiorniki materiałów sypkich - o pojemności mniejszej niż 50 m³.
10. Instalacje do przetwórstwa owoców lub warzyw - o zdolności produkcyjnej mniejszej niż 50 Mg na rok.
11. Instalacje do suszenia owoców, warzyw, zboża, innych płodów rolnych lub leśnych.
12. Instalacje do przechowywania owoców, warzyw, zboża, innych płodów rolnych lub leśnych.
13. Młyny spożywcze.
14. Instalacje stosowane w gastronomii.
15. Instalacje do produkcji węgla drzewnego.
16. Instalacje do przesyłu, przeładunku lub magazynowania paliw płynnych.
17. Instalacje do oczyszczania ścieków.
18. Instalacje do odprowadzania gazu składowiskowego do powietrza.
19. Zbiorniki bezodpływowe kanalizacji lokalnej.
20. Dygestoria.
21. Garaże.

B. PRAWO ENERGETYCZNE z dnia 10 kwietnia 1997 r. tekst jednolity z dnia 2 października 2013 r. (Dz.U. z 2012 r. poz. 1059 z późniejszymi zmianami)

Art. 18 określa zadania własne gmin:

1. Do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe należy:
 - 1) planowanie i organizacja zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe na obszarze gminy,
 - 2) planowanie oświetlenia miejsc publicznych i dróg znajdujących się na terenie gminy,
 - 3) finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy,

4) planowanie i organizacja działań mających na celu racjonalizację zużycia energii i promocję rozwiązań zmniejszających zużycie energii na obszarze gminy.

2. Gmina realizuje zadania, które wymieniono powyżej, zgodnie z:

- 1) miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku takiego planu - z kierunkami rozwoju gminy zawartymi w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy,
- 2) odpowiednim programem ochrony powietrza.

Według art. 19 wójt (burmistrz, prezydent miasta) opracowuje projekt założeń do planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe, zwany dalej „projektem założeń”. Projekt założeń sporządza się dla obszaru gminy co najmniej na okres 15 lat i aktualizuje co najmniej raz na 3 lata. Projekt powinien określać:

- 1) ocenę stanu aktualnego i przewidywanych zmian zapotrzebowania na ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe,
- 2) przedsięwzięcia racjonalizujące użytkowanie ciepła, energii elektrycznej i paliw gazowych,
- 3) możliwości wykorzystania istniejących nadwyżek i lokalnych zasobów paliw i energii, z uwzględnieniem energii elektrycznej i ciepła wytwarzanych w odnawialnych źródłach energii, energii elektrycznej i ciepła użytkowego wytwarzanych w kogeneracji oraz zagospodarowania ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych,
- 3a) możliwości stosowania środków poprawy efektywności energetycznej
- 4) zakres współpracy z innymi gminami.

C. PRAWO BUDOWLANE z dnia 7 lipca 1994 r. tekst jednolity z dnia 2 października 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 1409)

Art. 5 zarządza, co następuje:

1. Obiekt budowlany wraz ze związanymi z nim urządzeniami budowlanymi należy, biorąc pod uwagę przewidywany okres użytkowania, projektować i budować w sposób określony w przepisach, w tym techniczno-budowlanych, oraz zgodnie z zasadami wiedzy technicznej, zapewniając spełnienie wymagań podstawowych dotyczących m.in. odpowiedniej charakterystyki energetycznej budynku oraz racjonalizacji użytkowania energii.

2a. W nowych budynkach oraz istniejących budynkach poddawanych przebudowie lub przedsięwzięciu służącemu poprawie efektywności energetycznej w rozumieniu przepisów o efektywności energetycznej, które są użytkowane przez jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych, zaleca się stosowanie urządzeń wykorzystujących energię wytworzoną w odnawialnych źródłach energii, a także technologie mające na celu budowę budynków o wysokiej charakterystyce energetycznej.

3. Dla budynku oddawanego do użytkowania oraz dla budynku, lokalu mieszkalnego, a także części budynku stanowiącej samodzielnią całość techniczno-użytkową, w określonych przypadkach, dokonuje się oceny charakterystyki energetycznej w formie świadectwa charakterystyki energetycznej zawierającego określenie wielkości energii w kWh/m²/rok niezbędnej do zaspokojenia różnych potrzeb związanych z użytkowaniem budynku, a także wskazanie możliwych do realizacji robót budowlanych, mogących poprawić pod względem

opłacalności ich charakterystykę energetyczną. Świadectwo charakterystyki energetycznej ważne jest 10 lat.

D. USTAWA O EFEKTYWNOŚCI ENERGETYCZNEJ z dnia 15 kwietnia 2011 r. (Dz.U. Nr 94 poz. 551)

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) krajowy cel w zakresie oszczędnego gospodarowania energią,
- 2) zadania jednostek sektora publicznego w zakresie efektywności energetycznej,
- 3) zasady uzyskania i umorzenia świadectwa efektywności energetycznej,
- 4) zasady sporządzania audytu efektywności energetycznej.

Art. 4. Cel krajowy

1. Ustala się krajowy cel w zakresie oszczędnego gospodarowania energią wyznaczający uzyskanie do 2016 r. oszczędności energii finalnej w ilości nie mniejszej niż 9% średniego krajowego zużycia tej energii w ciągu roku, przy czym uśrednienie obejmuje lata 2001-2005.

Art. 5. Wskazuje działania.

Osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, zużywające energię podejmują działania w celu poprawy efektywności energetycznej.

E. USTAWA O BIOKOMPONENTACH I BIOPALIWACH CIEKŁYCH z dnia 25 sierpnia 2006 r. tekst jednolity z dnia 21 czerwca 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 1164)

Art. 13 punkt 1 stanowi, że rolnicy mogą wytwarzać biopaliwa ciekłe na własny użytek, po uzyskaniu wpisu do rejestru rolników

Art. 14 nadmienia jakie warunki powinien spełniać rolnik wytwarzając biopaliwa ciekłe na własny użytek:

- 1) dysponować odpowiednimi urządzeniami technicznymi i obiektami budowlanymi, spełniającymi wymagania określone w szczególności w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych i o ochronie środowiska, umożliwiającymi prawidłowe wytwarzanie biopaliw ciekłych,
- 2) posiadać zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego.

Przepisy regulujące jakość surowców rolniczych oraz wymogi ograniczenia emisji:

Art. 20. Wytwarzane przez rolników biopaliwa ciekłe na własny użytek powinny spełniać wymagania jakościowe określone w przepisach o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Art. 22. pkt. 1. Biokomponenty wprowadzane do obrotu lub wykorzystywane przez producentów do wytwarzania paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych powinny spełniać

wymagania jakościowe potwierdzone certyfikatem jakości wydanym przez akredytowane jednostki certyfikujące.

Art. 28b. pkt.1. Biokomponenty spełniają wymóg ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, jeżeli ograniczenie emisji gazów cieplarnianych wynosi co najmniej:

- 1) 35% - do dnia 31 grudnia 2016 r.,
- 2) 50% - od dnia 1 stycznia 2017 r.

Art. 28b. pkt. 2. W przypadku biokomponentów wytworzonych w instalacjach, w których produkcja została rozpoczęta po dniu 31 grudnia 2016 r. wymóg ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wynosi co najmniej 60% od dnia 1 stycznia 2018 r.

F. USTAWA O ODNAWIALNYCH ŹRÓDŁACH ENERGII (PROJEKT)

Art. 3. Podjęcie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii wymaga uzyskania koncesji na zasadach i warunkach określonych w ustawie – Prawo energetyczne, z wyłączeniem wytwarzania energii elektrycznej:

- 1) w mikroinstalacji;
- 2) w małej instalacji;
- 3) z biogazu rolniczego;
- 4) wyłącznie z biopłynów.

Art. 5. pkt 1. Wytwórca energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji, będący:

- 1) osobą fizyczną nieprowadzącą działalności gospodarczej, która wytwarza energię elektryczną w celu jej zużycia na własne potrzeby,
- 2) przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej
– pisemnie informuje operatora systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego, do którego sieci ma zostać przyłączona mikroinstalacja, o terminie przyłączenia mikroinstalacji, jej planowanej lokalizacji oraz o rodzaju i mocy zainstalowanej elektrycznej tej mikroinstalacji, nie później jednak niż na 30 dni przed dniem planowanego przyłączenia mikroinstalacji do sieci operatora systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego.

Art. 19. 1. Wytwórca energii elektrycznej lub ciepła z biogazu rolniczego w mikroinstalacji oraz wytwórca biogazu rolniczego, będący osobą fizyczną wpisaną do rejestru producentów, o której mowa w przepisach o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności, który wytwarza energię elektryczną lub ciepło z biogazu rolniczego albo biogaz rolniczy w celu ich zużycia na własne potrzeby, może sprzedać:

- 1) niewykorzystaną energię elektryczną z biogazu rolniczego wytworzoną w mikroinstalacji;
- 2) niewykorzystany biogaz rolniczy wytworzony w instalacji odnawialnego źródła energii o rocznej wydajności do 160 tys. m³ i wprowadzony do sieci.

Wytwarzanie i sprzedaż energii elektrycznej z biogazu rolniczego oraz biogazu rolniczego, o których mowa powyżej, nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.